

Предъ очи сичко вечъ турилъ бѣхъ:
 Срамъ, низостъ, мъжн, смъртъ и до грѣхъ,
 И като единъ рѣшенъ войникъ
 Отивахъ да падна мъченикъ.

Страдахъ много; нѣ не са вращахъ,
 Задъ да вида не са обрещахъ;
 Пжлзѣхъ азъ, нѣ пжлзѣхъ се напредъ
 До дѣ стигнахъ при нежъ, наередъ.

Тя катъ мж видѣ толкосъ бѣденъ
 И тжй младъ, съжели са на менъ,
 Приближи мж и съсъ сладакъ смѣхъ:
 — О! жалко, защото ази спѣхъ! —

«Отъ гдѣ си ти, мило ми каза?
 Този пжтъ, кой ти го показа?
 Защо си дошелъ тука при менъ?
 Защо си толкова злощастенъ?»

Доло на колени паднахъ азъ
 И съсъ сълзи горчиви тогазъ
 И рекохъ: «Славо! азъ сжмъ единъ
 Бѣденъ синъ на Волга — Българинъ» —

Познала ли си тозъ милъ народъ,
 Който има Балкантъ за сводъ,
 И Дунавтъ за огледало,
 И небето за покривало?

О! какъ не! Борисъ, умніятъ царъ,
 Крумъ, Герой и славенъ Господаръ,